మొదటి పాఠము

శ్రీ. శ్రీవత్స

నేను స్కూలు ఫయినలు పరీక్ష ప్యాసు అయినట్టు తెలిసింది. ఇంటర్మీడియేటు నన్ను మద్రాసులో చదివించవలెననే విషయములో మా అమ్మా నాన్నా యిద్దరూ ఏకీభవించినారు. కాని మా అమ్మ నన్ను ఏ హాస్టలులోనో ఏ హోటలులోనో ప్రవేశపెట్టడానికి మాత్రము సుతరామూ ఒప్పుకోలేదు. హాస్టలులో చేరే పిల్లలంతా ఆకతాయిలయి పోతారనీ, హోటల్సులో వుండే పిల్లకాయలు దిప్పకాయల్లయి పోతారనీ మా అమ్మ విశ్వాసము.

హాస్టలులో వుంటే డబ్బుఖర్చు యెక్కువ అవుతుందనీ, హోటలులో వుంటే డబ్బు వాడుకోడము తెలియక పాడు చేసుకొంటానని మా నాన్న అభిప్రాయము.

పయిగా నేను లేకలేక ఒక్కణ్ణే నా తలిదండ్రులకు పుట్టినాను. నాకు అన్నపానాదులూ, వారానికి ఒక్కసారి అయినా తలంటీ అమరుతవో లేదో అనే దిగులు మా అమ్మకూ నాన్నకూ పట్టుకొన్నది.

జూలయి నెలలో నన్ను మా నాన్న మద్రాసు తీసుకొని వెళ్లి, టంకసాలవీధి మొదట్లో వున్న అన్నపూర్ణమ్మగారింట్లో అప్పజెప్పినాడు.

మద్రాసుకు తరుచూ వచ్చే తెలుగువర్తకులకు భోజనాది సదుపాయముల కోసమున్నూ, పనివున్న రెండు మూడు రోజులున్నూ హాయిగా ఉండడానికిన్నీ టంకసాలవీధిలో తెలుగువర్తకులు ఒక చక్కని రెండంతస్థుల మేడ అద్దెకు తీసుకొని అందులో అన్నమ్మను కాపరము వుంచినారు. వచ్చిన వర్తకులకు మహారుచిగా అన్నమ్మ పెనిమిటిసహాయములో వండిపెడుతూ వుండేది. పాపము పెనిమిటి పెద్దవాడు - మూగకూడాను - చెవుడు వుందో లేదో నాకు జ్ఞాపకం లేదు.

క్రింది భాగములో వంటాగింటా - మొదటి అంతస్థులో రెండే గదులున్నవి. అందులో ఒకగది అన్నమ్మది. రెండో గదిలో నేను వుండడానికి యేర్పాటు అయింది. పై అంతస్థుఅంతా ఒక పెద్దహాలు - ఆ హాలులో మంచాలూ కుర్చీలూ వుండేవి. ఎవరయినా వర్తకులు వస్తే వాళ్లు రాత్రిపూట అక్కడ పడుకొనేవాళ్లు - ఎవరూ వూళ్లో లేకపోతే, అన్నమ్మా అన్నమ్మపెనిమిటీ ఖులాసా వుక్కపుట్టినప్పుడు పయికిపోయి పడుకొనేవాళ్లు.

అన్నమ్మ సన్నగా చువ్వలాగా వుండేది. ఆమె దేహమంతా అట్లా ఖడ్డిలాగా వుంటే వక్షస్థలము అంత వున్నతంగా కొట్టవచ్చేలాగు ఎందుకు వున్నదా అనే సందేహము ఆమెను చూసిన క్షణానే కలిగింది. ఆమె కళ్లు తెల్లగా - సోగగావున్నా పూర్తిగా కళ్లు తెరిచిందో ఎవరయినా సరే గజగజలాడి పోవలసిందే. ఆమె గొంతు - అదేమిటో చెప్పలేను - ఆమె మాట్లాడుతూ వుంటే చెవులో ఏదో పెట్టి పొడిచినట్టు వుంటుంది. ఆమె అగ్నిహోత్రము లాంటిదని ఖ్యాతి సంపాదించింది. ఆమెను చూస్తే అందరికీ హడలు - అందులో ఆమెను అక్కడికి కాపురానికి తీసుకొనివచ్చిన తెలుగువర్తకులు కందరికీ గడగడాట్లు. నే నెరిగినంతవరకూ ఆమెమాటకు యెదురాడినవాడు లేడు.

ఎందుకోగాని నా కామెను చూస్తే భయము వేసేది కాదు. కాస్త ఖులాసాగా వుండేది. అయితే ఆమె నన్ను ఎప్పుడూ కొప్పడ్డదని అనుకోను... నేను రాత్రిపూట కాస్త ఆలస్యముగా రావడము మొదలుపెట్టినాను. ఆమె అందుకు భరించేట్టు కనపడలేదు. ఒకనాడు నేను యింటికి వచ్చేసరికి రాత్రి పదిగంట లయింది... నేను కాస్తభయముతోనే యింటికి వచ్చాను. ఆమె త్రాచుపాములాగా బుసలు కొడుతూవుంది...ఆమెను చూసేవరకు నాకు వున్న భయము ఆమెనుచూడగానే పోయింది.

"నీవు యిట్లా ఆలస్యముగా రావడాన్ని నేను ఒప్పుకోను" అని ఖండితముగా, కోపముగా అన్న

నేను చిరునవ్వుతో "నీ కిష్టమయితే సరే... లేకపోతే మరొకచోటికి వెళ్లిపోతాను. నాకిట్లాంటి శాసనాలు పనికిరావు" అన్నాను.

ఆమె నిర్ఘాంతపోయింది. ఆమెను ఎదిరించిన మొదటి వాణ్ణి నేనే ననుకొంటాను. అప్పటికప్పుడే ఆమె ముఖములో కోపమంతా పోయింది. చాలా జాలిగా..."నేను చెప్పేది నీవు విను...నీవు ఆ యినపమెలికల మెట్లమీద బూట్సుతో చప్పుడౌతూ యెక్కుతూ వుంటే ఆ చప్పుడు నాకెంతో బాధగావుంటుంది. అది భరించలేను."

నిజమే.. మెట్ల దగ్గరవున్న గదిలోనే రాత్రిళ్లు ఆమె పడుకొంటూ వుండేది. సరిగ్గా నాచప్పుడుకే నిద్ర లేచి వచ్చి ఆమె తలుపుతీసి క్రిందికివెళ్లి, అన్నము వడ్డన గిడ్డనా చేయవలసి వస్తావుండేది. ఆమాట ఆమె అనేసరికి నాకూ జాలివేసింది. కాని నేను నాయిష్టము వచ్చినప్పుడు రావడానికి స్వాతంత్ర్యము కోల్పోవడానికి మాత్రము యిష్టము లేకపోయింది.. ఆలోచించాను.. మంచివూహ తోచింది. "ఇంటి వెనకున్న గచ్చుమెట్ల మీదనుంచి పైకివస్తాను. అంతేకాదు ఆలస్యమయితే నాకు అన్నము నాగదిలోనే మూతపెట్టివుంచండి. చప్పుడయినా మీకు బాధ కలగదు" అని చెప్పాను. అయితే వెనక మెట్లనుంచి రావడానికి దొడ్డి దారికి లోపల తాళము తీసివేసి, బయటనే తాళము వేయడానికి ఆమె అంగీకరించింది. మాకు అంతటితో ఏ అభిప్రాయభేదము లేకుండా రోజులు గడుస్తున్నవి.

ఆమెది రాక్షసప్రకృతి అనుకొనేవాణ్ణి, ఏమంటే ఆదివారమునాడు నాకామె స్వయంగా తలంటిపోస్తా వుండేది. అప్పుడు నాబొళ్లు నలిగిపోయేట్టు వద్దన్న కొద్దీ రుద్దుతూ వుండేది. ఆమె నాకుచేసే వుపచారానికి నాకు నవ్వూ కోపమూ కూడా వస్తూవుండేది. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆమెను ఏడిపించవలెననే అభిప్రాయము కూడా నాకు కలుగుతూ వుండేది. అందులో ఆమె వక్షఃస్థలాన్ని చూసినప్పుడల్లా ఆమెను ఏడిపించవలెననే బుద్ధిపుడుతూ వుండేది. అందుకోసం ఆమె తలంటి పోసేటప్పుడు ఎప్పుడయినా ఆమె యదాలాపంగా వుంటే నాతలతో ఆమె స్తనాలను కుమ్మేవాణ్ణి. ఆమె కోపంతో "తల అటూ యిటూ కదిలించ వద్దు" అంటూ ఒక్క మొట్టు మొట్టేది. ఇట్లాగే ఏవయినా చిలిపి పనులుచేయ బుద్ధిపుడుతూ వుండేది ఆమెను చూసినప్పుడల్లా.

నేను రాత్రిళ్లు రావడము మరీ ఆలస్యము అవుతూ వచ్చింది. ఆమెకు కోపంవచ్చి నాతో మాట్లాడడముకూడా మానివేసింది. ఏంచేసేది?...నాకొక మళయాళపు కుర్ర దానిమీద మోజుపుట్టింది... నేను మద్రాస్. వచ్చినకొత్తలో సాయంత్రము కాగానే యింటికి వస్తూవుండేవాణ్ణి, ఒక

నాడు సాయంత్రము కొత్త మబ్బులుపడుతూ వుండగా క్రిస్టియన్ లిటరేచరు వాళ్ల సౌధముదగ్గిరకు వచ్చినాను. ఎదట అమింజికరై వెళ్లే బస్సు వచ్చి నిలుచుంది. గబగబా

ఎంతోమంది ఆడపిల్లలు కిలకిలలాడుతూ ఆ బస్సుయెక్కినారు. ఆదృశ్యమంతా నాకేమిటో గమ్మత్తుగా తోచింది.

... ఈ విషయాలు అందరికీ తెలిసినవే......

ఏదో ఎక్కడో హఠాత్తుగా ఏ నలుగురైదుగురు ఆడపిల్లలో వెళుతూవుంటే చూడడమూ అందులో ఏ కుఱ్ఱదానినో చూసేసరికి ఒళ్లు జలదరించడమూ...మళ్లీ ఆపిల్లదాన్ని కాస్త చూడవలెనని బుద్ధిపుట్టడమూ...ఆ పిల్ల దాని నోరు - ముక్కూ - కళ్లూ - శిరోజాలూ అన్నీ ఎంతో హృదయంగమముగా వుండడమూ అదివరకు కలలోనయినా ఆ కుఱ్ఱదాన్ని చూసివుండకపోయినప్పటికీ తన కట్లాంటిది దొరికితే! - అని బుద్ధిపుట్టడము...మర్నాడు మళ్లీ అదే సమయానికి అక్కడకుపోయి ఆ కుఱ్ఱది వస్తుందో రాదో నని కనిపెట్టికొని కూర్చోడమూ ఆ కుఱ్ఱదాని దర్శనము కాగానే ప్రాణాలులేచి రావడమూ అంతా అందరికీ కాస్తో కూస్తో తెలుసును.

అట్లాగే నామనస్సు మాధవిఅమ్మమీద పోయింది. వరసగా అయిదారురోజులు - ప్రతి సాయంత్రమూ - అదేప్రదేశములో చూస్తూవుంటే...ఆ తెల్లటి గూడకట్టూ - వక్షోపరిభాగము మాత్రమే కనిపించే ఆమె తెల్లటి జాకెట్టూ - పైన వోణీగావేసుకొన్న అత్తకోళ్లంచు నేలంవుత్తరీయమూ - ఎప్పుడుచూసినా తలంటిపోసుకున్న తర్వాతవుండేలాగు వుండే ఆమె జుట్టూ - జుట్టుముడీ... అవీ యివీ ఎమిటి?...ఆ నిరాభరణ సుందరాంగిని నేను పలకరించేట్టు చేసినవి.

ఆమెకూ నాకూ ఏదో జన్మాంతరాలనుంచి వస్తూవున్న స్నేహములాగా తోచింది మొదటిసంభాషణలోనే... దోస్తీ రోజురోజుకు వృద్ధిఅయింది. ఆమె వైద్యశాస్త్రము చదువుతున్న మళయాళంగన...వాళ్లకు మనవాళ్లు కలిసిపోయినవి...ఇంక......

అందులో మళయాళపువాళ్లను గురించి వింత వింత విషయాలన్నీ స్నేహితులు చెప్పుకొని నోరూరించుకొంటూ వుండేవాళ్లు...ఇక నాసంగతో...అనభవించవలెననే తీవ్రసంకల్పములో వున్నాను. ఒక శుక్రవారమునాడు సాయంత్రము ఎట్లాగయితేనేమి ఆమెను ఒప్పించి వాళ్ల హాస్టలు సూపరెంటుకు ఆమెచేత ఏవో అబద్ధాలు చెప్పించి సినిమాకు లేవదీసుకొని పోయినాను.

రాత్రి తొమ్మిదన్నరకు మాయిద్దరికీ పెద్ద సమస్యపట్టుకొన్నది. బీచికి పోదామని నేనూ...వద్దు నాగదికి

పోదాము - హృదయము వెళ్లిపోతాసని మాధవి తకరారు పడి పడి చివర కెట్లాగయితేనేమి మాధవే గెలిచింది.

అన్నమ్మ అసాధ్యపుమనిషి. ఆమెకు రాత్రిపూట తిన్నగా నిద్రపట్టదు. రాత్రి ఎప్పుడో లేచి అటూ ఇటూ తిరుగుతూ వుంటుంది. అయితే ఒక్కొక్కనాడు కుంభ కర్ణుడి చెల్లెలుమల్లె బాగా నిద్రపోతూ వుండడముకూడా కద్దు. ఇవాళ ఆమె నిద్రపోతూ వుంటుందో లేక నిద్ర పట్టక అటూ ఇటూ తిరుగుతూ వుంటుందో!

లేచే వున్నట్లయితే... నా గుండెలలో గుర్రాలు పరుగెత్తడము మొదలుపెట్టినవి. పయికయితే ఎంతో హుషారు తెచ్చి పెట్టుకొంటున్నాను. నాకు నిజంగా హుషారులేదేమోనని ఆమె గుర్తిస్తుందేమోనని మధ్యమధ్య చెప్ప శక్యముకాని భయము. అన్నమ్మఅంటే ఆరాత్రి నాకు కలిగినంతభయము అదివర కెన్నడూ కలగలేదు.

పెట్రోల్ స్టేషన్ దగ్గిరికి వచ్చేసరికి ధయిర్యము సన్న గిల్లిపోయింది. కాళ్లు పీకుకొనిపోతూ వున్నవి. ఒళ్లుఅంతా బరువుగావుంది. కాస్త టీ నీళ్లు పుచ్చుకొంటే కొంచెము కాకపోతే కొంచెమయినా ధయిర్యము వస్తుందని సమీప ములోవున్న ముసల్మాను 'టీ హౌస్'కు మాధవితో సహా వెళ్లినాను. "బాగుంది - టీ బాగుందికాదూ - యింకొక కప్పు పుచ్చుకోవూ" అంటూ ఒకటికి రెండు మూడు కప్పులు టీ త్రాగినాను. మాధవి మందహాసముచేయడము మొదలుపెట్టింది. పయిగా తూనీగలాగా ఉత్సాహాతి శయముతో యెగురుతున్నది మాధవిఅమ్మ... నాకు కాళ్లు తడబడుతూ వున్నవి. ఒళ్లంతా చెమటలుపోస్తూవున్నది.

ఇంటికిచేరినాము. ఇంట్లో దీపమూ గీపమూ ఏమీ కని పించలేదు. మెల్లిగా దొంగలాగా తాళముతీసినాను. బ్రతుకుజీవుడా - అన్నమ్మ నిద్రపోతున్నది. ఇక భయము లేదనుకొన్నాను. మెట్లెక్కడానికి పూర్వము నా బూట్లు విప్పుతూ - "మాధవీ నీవుకూడా నీ చెప్పులు చేతులో పుచ్చుకో" అన్నాను.

మాధవి పక్కుననవ్వి. "మీవాళ్లెవరయినా నేనెవరని అడిగితే ఏంచెపుతావు" అన్నది.

"ఎవ్వరూ మావాళ్లెవరూ లేరు. నా గది పక్కగదిలో జబ్బుతోవున్న ఆమె పడుకొనివుంటుంది. ఆమెకు నిద్రా భంగము కాగూడదని" అన్నాను. ఆమె నవ్వుతూ చెప్పులు చేతులో పుచ్చుకొంది. పిల్లులలాగా మెట్లెక్కినాము. చలిచప్పుడు లేకుండా గదిలో ప్రవేశించినాము. పక్క గదిలో అన్నమ్మ దగ్గినట్టుగా చప్పుడయింది. లేచి వస్తుందా ఏమిటి అనిపించింది. గుండెలు కొట్టు కోడము ఆగిపోయినవి. ఒకక్షణముచూసినాను ఆమె రాలేదు. విజయము నా పక్షాన వుంది. స్విచ్ నొక్కి నాను. దీపం వెలిగింది. మాధవి ముఖము చంద్రబింబము లాగా వుంది. నాకళ్లు వుప్పొంగి పోతూవుంది. బల్లమీద అన్నమ్మ వుంచిన అన్నము ఇంకా బుద్ధిపుట్ట లేదు. అది అవతలపెట్టి ఇన్ని బిస్కట్లూ అవీ తీసి మాధవికి యిచ్చినాను. ఆమె అతి [illegible]రిస్తున్నది. నేను మంచము మీద దుప్పటీ గిప్పటీ సవరించినాను. తలుపు లోపల గడియ తిన్నగా వేసిందిలేందీ చూసు[illegible]న్నాను. అన్నమ్మ గదివైపు వున్న కిటికీ మూసివేసినాను.

మాధవి పడకకుర్చిలోనుంచి [illegible] కన్పించలేదు. ఆమెతో "నీవుమంచము మీదకెక్కరా... నేను ఈ జీవైరులో కూర్చుని కొంచెముసేపు చదువు కొంటాను" అన్నాను. ఆమె ముసిముసి నవ్వులతో సిగ్గుప[illegible]ంది

నాకు మొదటినుంచి మళయాళీ[illegible] యిష్టము. ఏ ముక్కను ఆముక్క లాగి వేయవచ్చును. ఆమె లేచే లేవడము[illegible] ఆమె [illegible]నాను. ఆమె సిగ్గుతో వంగింది. [illegible] అతి త్వరిత ముగా ఆదేగతి పట్టింది. ఆమెను ఆలింగనము చేసుకొ న్నాను... ఆసౌఖ్యము... ఏమిటో - ఎట్లావున్నదో చెప్ప లేను. ఇద్దరమూ అప్రయత్నముగా మంచము దగ్గిరకు జరుగుతున్నాము........

తలుపు దడదడ చప్పుడయింది. ఇక తలుపు బద్ద లయ్యేట్టు తోచింది. వెంటనే మాధవి స్విచ్ నొక్కింది. దీపము ఆరిపోయింది. ఇంకా తలుపుకొడుతూ - "ఎవరు లోపల - ఎవరా లోపలవుంది - తలుపు తీయండి" అనే కేకలు నాచెవులకు శూలాలు గుచ్చుకొన్నట్టు గుచ్చు కొన్నవి. అది అన్నమ్మ గొంతే!

మార్గాంతరము కనుపించలేదు.

తలుపు తీసినాను...అంత చీకట్లోనూ ఆమెకళ్లూ ఆమె తాళఫలాలు నన్ను కొట్టవచ్చినట్టుగా కనుపించినవి. నివ్వెరపోయి నిలుచున్నాను. ఆమె ఏమీ మాట్లాడకుండా చరచర లోపలికివచ్చి దీపం వెలగడానికి స్విచ్ వేసింది.

మాధవి మంచముమీద గోడవైపు తిరిగి గొంతుకూర్చున్నది. అన్నమ్మ నావంక నిప్పులు కురిపించేట్టు చూస్తూ "ఇదేమిటి...యీరంకు పనులన్నీ యిక్కడ జరగడానికి వీలులేదు...దాన్ని పంపించివేస్తావా లేదా?" అని మేఘగర్జనము లాగా గర్జించింది.

ఎట్లాగో ధయిర్యము తెచ్చుకొని "అదేమిటమ్మా అట్లా అంటావు ఆమె ఎవరో తెలుసునా..."-అన్నాను.

"చాలు చాలులే ముందు ఆ మళయాళపుదాని గుడ్డపేలికలన్నీ దాని మొఖాన పారవేసి పంపుతావా పంపవా?..."

నేను ఏదో సమాధానము చెప్పడానికి ప్రయత్నము చేస్తూనే వున్నాను. ఇంతలో బిక్కమొఖముతో మాధవి వెనకు తిరిగి చూసింది. అన్నమ్మ వాలకము చూసి ఆమె హడిలిపోయింది. ఆముఖభంగి చూస్తే ఎటువంటి కఠినాత్ముడయినా కొంచెము జాలిపడతాడు. కాని అన్నమ్మ యింకా తీవ్రముగా చూస్తూవుంది. మాధవి గబగబలేచి గుడ్డ చప్పున వేసుకొని అంత అంధకారములోనూ చర్రున మెట్లమీదనుంచి జారుతూ దూసుకొని పోయింది. ఎక్కడికి వెళ్లుతుందో ఏమిటో - ఆమెగతి ఏమవుతుందో ఏమిటో నాకు చాలా జాలివేసింది. కాని నన్ను మాధవివెంట అన్నమ్మ పోనిస్తుందా? పెద్దపులిలాగా ద్వారబంధముమీద నిలుచుని వుంది.

అన్నమ్మను చూస్తూ అట్లాగే నిలబడి పోయినాను. నేను చచ్చిపోయి వున్నానో బ్రతికి వున్నానో నాకే తెలియలేదు...నా విచారానికి మేరలేదు. అన్నమ్మ నవ్వుతూ నిలుచున్నది. ఆమె నవ్వుకు నాఒళ్లు భగ్గున మండిపోతున్నది. ఆమెను గట్టిగా కొట్టదలచాను - కోపపడదలచా. చేయవలెనను కొన్నాను. అట్లాగే వెర్రివాడి లాగా ఆమెవంక చూస్తూ వున్నాను. నాకసహ్యము వేసింది. ఆమె ముఖము చూడకూడదను కొన్నాను. వెనకకు తిరిగినాను. ఆమె అతి పరుషముగా "నీకు బుద్ధిలేదూ. ఇది రంకుగూడెమను కొన్నావా?" అనిఅంది.

"ఎందుకమ్మా అంతా కోపము - నీకు నాలాంటి స్థితిపడితే తెలిసేది" అని బయటికి అన్నానో లేదో జ్ఞాపకము లేదు; మళ్లీ ఆమె "నేను యిట్లాంటి పనులు నా యింట్లో జరగనీయను. నాకు పరువూ - ప్రతిష్ఠ లేదనుకొన్నావా?...అంటూ తదేకముగా ఉపన్యాసము ప్రారంభించింది. సరే అయిపోయిందేదో అయిపోయింది. ఇంకా నన్ను ఈమె వదలకుండా యెందుకు వుపన్యాసాలు దంచుతూ వుందో అర్థముకాలేదు.

ఆమె భస్మము అయిపోయేలాగా ఒక్కసారి ఆమెను చూతామను కొన్నాను. చూడడము ప్రారంభించినాను. ఆమె వక్షస్థలము సూదంటురాయి లాగా నన్నాకర్షించడము మొదలు పెట్టింది. ఆమె ఏమేమిటో వుపన్యసిస్తూవుంది. నాకదేమీ వినపడడము లేదు. ఆమెను నఖశిఖ పర్యంతమూ పరిక్షచేస్తూ వున్నాను. ఆమె ఎందుకో పక్కకు తిరిగింది. రంయ్యిన కిటికీలోనుంచి వస్తూవున్న గాలికి ఆమెపమిట గాలిపటము లాగా లేచి పోయింది. ఒకవైపున వక్షోజమూ - వెనకవైపు నితంబపు గుండ్రని యెత్తూ ఒకదానితో యింకొకటి నేను యెక్కువఅంటే నేను యెక్కువ అని సవాలుచేస్తున్నవి. నా రక్తము వేడెక్కిపోతున్నది. దేహము స్వాధీనము తప్పుతూ వుంది...ఆమె వయస్సుకంటె పదేళ్లు చిన్నదానిలాగా కనిపించింది. నాఒళ్లు వణకడం మొదలు పెట్టింది...ప్రయత్నము లేదానూ అనిపించింది. కాని ఏమి చేస్తుందో... మోగించబోతూవుంటే తెంపివేసిన తంతువులను మళ్లీ బిగించి మోగించవచ్చునని హఠాత్తుగా తోచింది... నాకంత ఆశాభంగము కలిగించిన ఆమెను ఏమయినా చేయవచ్చును - దోషములేదు... వెంటనే స్విచ్ నొక్కివేసినాను. దీపము ఆరిపోయింది.

గాలి తీవ్రముగా కొడుతూవుంది. గాలికి కిటికీ తలుపులు టపటపా కొట్టుకొంటున్నవి.

"ఎందుకు దీపము ఆర్పివేస్తావు - నేను మాట్లాడుతూ - నీ మంచికోసమే చెపుతున్నాను. నీ కిష్టములేకపోతే నన్ను వెళ్లిపొమ్మంటే నేను వెళ్లిపోనూ...ఎందుకు దీపము ఆర్పివేస్తావు" అని ఆచీకటిలో అంటూవుంది. ఆకంఠధ్వనిలో ఏదో అనునయము నా చెవులకు సోకుతూవుంది.

"నేను యెంతమాత్రమూ వెళ్లిపొమ్మనను... వెళ్లిపోనీయను కూడాను..." అంటూ తారాచువ్వలాగా ఆమెను సమీపించి ఆమె కదలడానికి వీలులేకుండా ఆలింగనము

మీద చేయివేసి పట్టుకొని గట్టిగా నొక్కివేస్తూ నాకసి కొద్దీ కొరికివేస్తున్నాను.

ఆమెకు కోపమువచ్చినట్టు తోచదు కాని, తప్పించుకో డానికి ప్రయత్నము చేస్తూ మధ్య మధ్య ఆమె ముఖము నాకు అందకుండా అటూ యిటూ తిప్పుతున్నది. నా పూనిక నేను వదిలి పెట్టలేదు.

ఇట్టె పూచిక పుల్లలాగా ఆమెను యెత్తి మంచము మీద పడవేసినాను.

లేచిపోవలెనని పెనుగులాడుతూనే వుంది కాని ఆమెకు యెంతమాత్రమూ కోపమురాలేదు. పయిగా యెంతో బాధతో "అబ్బ...అమ్మ..." అని మధ్య మధ్య అంటూ "ఎక్కడివాడివోయ్ ... అంబోతు ... పాడు మాటసరసము... అంబోతు..." అనడము సాగించింది.

* * *

ఆ మర్నాటి వుదయమునుంచి నన్నామె 'బుల్లి అంబోతూ' అని పిలవడము మొదలు పెట్టింది.

"గుప్తమంత్రం"

100 రూపాయల బహుమానం

లక్షలకొద్ది రూపాయలు వ్యయంచేసినా సాధ్యంకాని పని యీ మంత్రం ఏడుసార్లు జపిస్తే సాధ్య మవుతుంది. ఇందుకోసం ఏ విధమయిన ప్రయాసా పడనక్కరలేదు. పెద్ద ప్రయత్నం ఏమీ చేయ నక్కరలేదు. మీరు కోరు తున్న స్త్రీ ఎంత కాఠిన్యముతో వున్నా యీ మంత్ర జపమువల్ల మీ దగ్గరకు చేరుతుంది. ఇది వశీకరణ మంత్రము" ఇంతే కాకుండా యీ మంత్రజపము వల్ల సమస్తైశ్వర్యములూ సమకూడుతవి.

పోస్టేజితో సహా కిమ్మతు రూ. ౨-౮-౦

ఉత్తరములు యింగ్లీషులో వ్రాయవలెను.

SIDDH MANTRA ASHRAM, (No I)

P. O. KATRISARAI (GAYA)

బెణుకులు, కీళ్ల నొప్పులు, దగ్గు, జలుబు, ఊపిరి సలుపకుండుట, వెన్నెముక నొప్పి, మున్నగు వ్యాధులకు దివ్యాంజనము

తలనొప్పికి అమృతాంజనము

Edited, Printed and Published by P. Gopalaswami Naidu:
At the Publicity Press, 1/10, Stringer Street, G. T., Madras.